

der en Læmole ved Klitmøller, en Sikring af Høfderne og en Baadehavn ved Nymindegab. Det er i alt Fald det, der foreslaas i første Linie. Hvorledes Kommissionen har fundet denne Havn paa Østkysten, skal jeg ikke komme ind paa. Onde Tunger have talt noget om, at de have fundet den hjemme i deres varme Stue ved at sidde og læse i de Bøger, der ere skrevne om Skagen. Det er jo bekendt, at vore Kunstnere, Forfattere og Digtere i mange Aar have gjort Udflugter til Skagen og haft Sommerophold derovre, have besunget, beskrevet og malet Skagen og dens Omgivelser, saa at Skagen er bleven meget populær; men det skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg skal kun fremdrage et lille mærkeligt Tilfælde, som peger i Retning af, at man ikke just paa Forhaand har været betænkt paa at gøre noget stort for Vestkysten. Da Kommissionen havde bebudet, at den vilde komme til Ringkøbing, var Ringkøbing Byraad saa venligt at indbyde Kommissionens Medlemmer til en Middag. Det afslog Kommissionsmedlemmerne, og dertil var der jo ikke noget at sige. De havde maaske ikke Tid og kunde jo nok faa deres Mad paa anden Maade, men Byraadet tilbød ogsaa at stille Vogne til Kommissionens Disposition fra Ringkøbing ud langs Klitten. Det var den Gang Tanken at undersøge „Hvide Sande“, hvor der længe havde været Tale om at faa en Havn lavet. Det er da blevet mig meddelt, at da Vognene holdt nede ved Stationen og Medlemmerne skulde til at stige til Vogns, skal der af et betydeligt Medlem af Kommissionen være faldet det Spørgsmaal: Hvad skal vi dog ud til Hvide Sande efter? Hvis dette er sandt, vidner det ikke om, at man havde synderlig Sympati for at faa Vestkystforholdene undersøgte. Nogle af Kommissionen vare derude, men det vandt ikke deres Tilslutning at gøre noget derfor, og det kommer man vel heller ikke til i en nær Fremtid. Da nogle af Kommissionens Medlemmer vare nede ved Hvide Sande, og der blev talt om Forholdene der, blev det yret, at en Gennemskæring af Klitten der vilde kunne foraarsage, at vi paa Vestkysten kom til at drukne i Saltvand. Men en Fisker, som stod og hørte paa det, vendte sig om og sagde: „Nej, det frygte vi ikke for, vi ere mere bange for at komme til at drukne i københavnsk Sagkundskab“.

Den Gang dette Lovforslag blev fremlagt paa Rigsdagens Bord, overraskede det mig noget, at netop det Lovforslag

kom frem paa en Tid, da der stilles saa mangfoldige Krav, der for en stor Del ville medføre større eller mindre Udgifter for Statskassen, men efter at jeg har overvejet Sagen og havde hørt den højtærede Ministers Udtalelser ved Forelæggelsen, kan jeg saa godt forstaa, at Lovforslaget er kommet frem, og at Ministeren i Grunden var nødsaget til at gaa den Vej, han gik, al den Stund det jo dog var Produktet af den Kommissions Arbejde, og som det ærede Medlem, der nylig satte sig, ogsaa ganske rigtig udtalte: Tinget har jo paa en Maade givet sin Tilslutning til, at der gøres noget ved Skagens Havn ved en Gang at henvise et Andragende derom. Ministeren handlede derfor ogsaa ganske rigtigt. Men læser man Ministerens Udtalelser ved Forelæggelsen, skinner det tydeligt igennem, at han havde en Fornemmelse af, at Folketinget dog vist ikke med nogen særlig længselsfuld eller varm Følelse gik med til dette Forslag. Nu skulle vi jo se, hvordan det gaar. Det er ogsaa mærkværdigt netop at foreslaa en Havn, som jo dog til Dels skulde afhjælpe de store Mangler paa Vestkysten, nede paa Østkysten, hvor den dog kun er 4 Mil fra en anden rigtig god Havn.

Der har jo været mange Projekter oppe om Vestkysthavne, men de have allesammen drejet sig om store Beløb, alle næsten været Millionforetagender, hvad der har afskrækket baade Regering, Rigsdag og ogsaa Beboerne. Vi have saaledes set en lille Bog, der er bleven omdelt paa vore Pladser i Dag, fra et Medlem af Havnekommissionen, hvori han fremfører de forskellige Beløb, som disse Vestkysthavne vilde koste, Beløb paa 11—20 Mill. Kr., og han siger et Steds i sin Bog, at det er noget, der har virket afskrækkende. Ja, det er netop det, det har. Men da det nu har afskrækket og vil vedblive at afskrække, saa længe vi have faa Penge i Statskassen, og saa mange Ting at bruge dem til, som vi have, er der vist ikke nogen anden Vej at gaa end at nedstemme vore Fordringer og se at komme ned fra Millionforetagender til noget, der er billigere. Jeg har da i de sidste Dage hørt fremsat et Forslag i den Retning, som meget har tiltalt mig. Det gik ud paa at bygge en Mole ved Hirtshals ved Siden af den, der allerede er der, og at der ogsaa skulde bygges et Par Moler et Sted i Thisted Amt, f. Eks. ved Sannæshage eller en lignende Plads; altsaa Moler af lignende Art som dem, vi